Ч. 252. Четвер 24 (11) падолиста 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Спільна рада міністрів і спільний буджет на рік 1911. — Справа ческо-німецкої угоди.

В неділю відбула ся у Відни спільна рада міністрів і — як донесли телеґрами — ухвалила спільний буджет на рік 1911.

Що до запотребованя на цїли армії то буджет той після інформаций „N. fr. Presse“ буде виказувати постійне від кількох лїт підвисшенє о 10 до 15 мілїонів корон річно, з чого переважна часть припадає на надзвичайні видатки і головно має на цїли зарядженє конечних средств з огляду на близьке заведенє двомітної служби войскової.

Велика реформа оружної сили буде мусїла бути буджетово полагоджена, аж коли увійде в житє новий войсковий закон, отже імовірно виявнить ся она в буджетї на рік 1912. Виливаюче з проектованої реформи збільшенє видатків буде виносити 40 до 50 мілїонів, не числячи в то видатків біжучих в назначеній висотї.

Перед заведенєм двомітної служби войскової стремить Міністерство війни до збільшеня числа рекрутів о 22.000 людий, аби перевести конечне управильненє стану і докінчити реорґанїзациї артилериї полевої і гірскої, як також відповідно скріпити залогу маринарки. В наслідок того підвисшеня числа рекрутів, яке виплине по заведеню двомітної войскової служби, збільшать ся видатки на умундурованє, уоруженє, виживленє, поміщенє і вишколенє; виявить ся то в буджетї на рік 1912. На видатки в р. 1911 проектовані реформи армії будуть мати вплив о стілько, що до буджету будуть вставлені кошти переведеня приготовляючих заряджень. Особливо буде тут розходити ся о закупленє великих площ вправ, о піднесенє платнї підофіцирів, котрі довший час служать, о поліпшенє помічних средств для вправ і о будинки для поміщеня вояків. Всьо то разом зложить ся на суму згаданих 10 до 15 мілїонів, о які збільшать ся видатки войскові в слїдуючім роцї.

З більшими жаданями виступить після тих вістий маринарка. Комендант маринарки задумує в слїдуючій сесиї делеґациї виступити з короткореченцевою проґрамою фльотовою, установляючою будову фльоти в 4 до 6 лїт. Та фльотова проґрама має нимо обіймати будову 4 дріднавтів, одного або двох кружляків і кільканацятьох лодий торпедових і підводних. Позаяк Stabilimento Tecnico вже в слїдуючім роцї покінчить будову двох замовлених дрітнавтів, то буджет на 1911 р. буде містити значні квоти на покритє коштів тої будови. Імовірно буде також вставлена до того буджету рата на будову третого дрітнавта. Що до висоти тих рат нема ще точних вістий, однако на всякий случай треба з тим числити ся, що буджет маринарки на 1911 рік буде виказувати збільшенє видатків з тої причини о яких 15 до 20 мілїонів корон, до чого ще треба буде дочислити решту належитости за послїдні нові кораблї.

Так отже цїлий воєнний буджет на рік 1911 буде висший у видатках о 20 до 30 мілїонів як буджет попередного року.

Мимо перерви, яка настала в ческо-німецких переговорах, круги які займають ся тою справою, не тратять надії на успішне єї полагодженє. Перерва — кажуть — була конечна, хочби длятого, що по шеститиждневих обрадах належало дати нагоду випочати участникам тої тяжкої працї. Впрочім зайшли обставини того рода, що було би лише шкідною річию наставати на дальше веденє нарад.

Теперішна перерва дає можність кинути оком назад, на то, що зробило ся. Коли перед двома місяцями розійшла ся вість, що в Празї мають представителї обох народів, замешкуючих Чехи, попробувати угоди, всї тим щиро утїшили ся. Наради мали спершу такий гладкий хід, що давали право до як найліпших

Голодний лїс.

(З фіньского — Юго Рейопена).

(Конець).

Оден близнюк помер. Родичі уважали то за щастє, тому що у них лишилось тепер лише осьмеро дітий, з якими прийшло ся виходити під отверте небо. Розуміє ся, що гірко було їм покидати хату, будовану власними руками, та поля, управлювані серед пустинї з величезними трудами десятки лїт. Не було що робити.

Покидаючи хату, не мала родина означеного пляну, куди повернути ся, тому побрила в сторону міста. В Маркула наткнулась она на купу людий, що також ішли до Олоненьскої ґубернії шукати роботи та хлїба. Провідник купи Михаіс Пааво був старим знакомим Петру. Родина прилучила ся до неї.

— Мого сина найшли на початку зими мертвого коло одного подвіря при Раутавара — розповідав Пааво. — Хлопчина лежав зі скрутлем сїна в ротї. Коли приїхав комісар і лїкар, я пояснив їм, що дитина вмерла з голоду. Але пани сказали, що то не трафляє ся. Они порівали бідного хлопця як удушеного і не хотїли вірити в голодову смерть, доки не найшли в єго череві одну осоку. Тодї то прийшло менї до голови вийти з відси, доки ще ми всї не вимерли з голоду, або не утратили розуму. По дорозї пристали до нас инші. Коли і ви підете з нами, ми перегодуємо вас; ми набрали досить запасів, стане для всїх.

— — — — — — — — — — — — —

Рано рушили разом в дальшу дорогу. Всї були в лахах, а ішли гусаком, звертаючись все в сторону сходячого сонця. Ранок був морозний, але ясний та тихий. З хуторів виходили голодні, озлоблені собаки, брехали з лютости на обірванців, потім сїдали на снїг і проводили їх протяжним витєм.

В лїсї стало тихше. Дерева, покриті інеєм, були обсипані ріжнобарвними взорами. Пнї, що тріщали від сильного морозу, витали виселенцїв нїби вистрілами. Виселенцї ішли мовчки затоплені в своїх думках. Тишину порушував лише скрип саний, на яких ведено найслабших поміж виселенцїв, ріжні крики та від часу до часу плач наймеишої дитини Петру. Коло сїльця Кекі нарушило знов спокій витє собак, що тягли ся за подорожними цїлі верстви. За те дальше почалась пустиня — безконечні лїси хребта Маансельки. Тут виселенцї, яких разило по селах витє собак, почули себе лїпше. Тут було спокійнїйше. З висших місць дороги, кілько оком давало ся сягнути, видно було лише лїси; ними вкривали ся збочі хребта і єго відног. На полудни підносила високо голову з за хмар гора Керо і темнїли шпилясті верхи Йонкувара. На передї підносили ся верхи Немівара. А там в боку, та обширна рівнина, то певно озеро Валамо, покрите студеним покривалом.

Цїлий ранок погода була прекрасна. Нараз подуло зимном. Із за Руна витягнулись довгі, тонкі хмари. Они стали густїти, громадити ся і вскорі вся гора Тетрівара покрилась густою білою піною. В тім самім часї почали падати з дерев тонкі платочки снїгу, а по полянах закурила метелиця. Здоймив ся вітер і підняв таку куряву, що заліплював снїгом очи. Холодною струєю тягнув той вітер над землею, ударяв голими галузями, погинав верхи дерев.

Виселенцї приспішають кроку. Але вже застогнав лїс під напором бурі, а тяжкі хмари сунуть ся люто по небі. Нараз гори і долини, лїси і люди, небо і земля — всьо сховало ся в сильній заверусї, шалїючи від великої лютости. Виселенцї зрозуміли, що тепер приходить ся їм бороти ся за житє, тому напружують усї сили. І ще питанє, хто побідить: чи куревільниця, що наднесла ся з безкраїх тундр сходу, чи сини неурожайних країн Карелії. Старий і малий ступає завзято наперед, підтримуючи оден одного. Від сторони вітру обледенїла їх від рана одежина і стала твердою, як латки. Лиха обув не держить тепла, примерзає до ніг, що ще не перемерзли на скрізь, але умлївають від зимна. Одно хлопя умерло і покотило ся на снїг, буря завила над ним, витаючи так свою першу жертву.

— Антї, возьми мій кусник хлїба, щоби стало у тебе сил дійти! — говорить Фомка свому молодшому братови, що постогнує від натуги.

— Вперед, вперед, в імя боже! — кри-

надій. То, що они досп не здійстнили ся, не повинно знеохочувати. Первістний скорий їх хід мусів припізнити ся, коли прийшли на дневний порядок справи так дразливі, що треба було їх розважувати з великою обережностию. І коли би конференция нічого більше не зробила над то, що доказала щиру охоту до згоди, то вже зі взгляду на то само не можна би єї назвати ні безцільною ні безплодною.

Віденьский „Fremdenblatt“ виказує, що не бракло навіть успішних здобутків. В деяких справах, навіть дуже важних, доведено до цілковитого порозуміня, в иньших знов удало ся бодай зменшити в значнім степени пропасть, що ділила оба табори. Уступало чим раз більше обопільне недовірюване, коли одна або друга справа приходила під поважні наради. І показало ся, що богато навіть таких справ, які уважано просто неможливими до розвязаня, не повинні давати причини до такої великої зневіри.

Яко найлїпший доказ того наводить Fremdenblatt обставину, що удало ся осягнути згоду що до нової ординациї виборчої, а тим самим ствердити без сумніву, що без нарушеня адміністрацийної і законодатної одноцільности краю можна визначити і забезпечити якусь міру национальних прав.

Та обставина, після погляду Fremdenblatt-у — є рішучим і великим зиском. А не менше потішаючою назвати треба обставину, що таку дразливу справу як поділ краю на язикові округи удало ся ческо-німецкій конференциї розглянути спокійно не без виглядів на деякий успіх. Вправді не доведено до кінця управильненя справи язика в автономічних урядах, але й тут зроблено важний крок наперед, а коли уми втихомирять ся, то є надія, що обі сторони дійдуть до повної згоди.

Взагалі після гадки згаданої часописи, ческо-німецкі переговори дали вигляд на успішне полагоджене спорів обох народів. В кількох тиждиях тяжко було довершити діла, котре усунуло би від многих літ нагромаджені труд-пости, але все-таки зроблено богато. А що є найбільшим успіхом конференциї, то те, що по обох сторонах суть цілі партиї, які бажають щиро мира і готові противити ся всякій підбурюючій роботі.

Тепер, каже Fremdenblatt, ішло би о сотворене услівий для успішного відновленя нарад і нема сумніву, що дійде до того і що довголітний ческо-німецкий спір покінчить ся порозумінем обох народів.

Новинки.

Львів, дня 24-го падолиста 1910.

— **Відзначенє.** Є. В. Цїсар надав професорови музики Теодорови Лешетицкому ордер зелїзної корони III кляси.

— **Іменованя.** П. Намістник іменував практикантів концептових Намістництва: Ів. Тишковского і Леон. Вомелю концилістами Намістництва.

— **Зараза пискова і ратична.** Фізикат міста Львова подає до відомости: В послїдних днях розширила ся в львівскім повітї серед зьвірят зараза пискова і ратична або так звана прищиця а тепер появила ся тота хороба також і у коров у Львові. Сирим або недостаточно переваренем молоком переносить ся тота зараза також і на людий, а особливо на малі діти і викликує міхурцї на устах а відтак і розранене. Видано, що правда, зарядженє, щоби молока від тих коров, де прозила ся зараза, не продавано, але фізикат все таки зі взгляду на то, що трудно сконтролювати стайнї в львівскім повітї, остерігає жителїв перед уживанем сирого або недостаточно переваренего молока.

— **Лїцитация.** Дня 29 падолиста 1910 о год. 9 відбуде ся в магазинах товарових стациї Ярослав публична лїцитация невідобраних товарів як: пиво, оцет, олива, кава, чай, макарони, сардинки, мило, фарби, сьвічки, черевики, біле, шкіри, скло, машини до шитя, плуги, січкарнї.

— **Справа великого обманьства лісового** на Буковині єсть від вчера предметом розправи судової перед звичайним трибуналом львівского суду карного. Яко обжаловані станули два богаті жиди буковиньскі Мойше Айзенкрафт і Файбіш Шлїсель, обжаловані о наміреве обманьство і намову до нарушеня урядової присяги. Справа представляє ся як слїдує: На засїданю ради громадскої в місцевости Джемині дня 18 вересня 1905 р. ухвалено продати обом згаданим повисше жидам 15.000 сосон і ялиць пересічної грубости по 40 центиметрів по 10 К за штуку. Обжаловані могли були зробити на тім золотий інтерес, що вже виходило з того, що они за довершене інтересу обіцяли ся заплатити двірникови (війтови) громади Джемині 20.000 К, писареви громадскому 6000 К. а иньшим членам ради громадскої поменші суми. Справа однак вийшла на верх і оба обжаловані а також війт і писар громадский мусїли одвічати перед судом присяжних. Війта і писаря присяжні увільнили від вини, а апеляция і найвисший трибунал завернули остаточно цїлу справу против Айзенкрафта і Шлїсля перед звичайний трибунал, де тепер справа має рішити ся. До розправи покликано 80 сьвідків.

— **Літературні конкурси Тов. „Просьвіта“.** Головний Видїл Товариства „Просьвіта“ розписав під датою 20 падолиста с. р. слїдуючі два конкурси: I) На основі статута фонду ім. Івана Череватенка конкурс на дві премії по 250 К за написане двох науково-популярних розвідок в україньскій мові. Конкурсові твори мають відповідати отсим вимогам: 1) Твори мусять бути оригінальні, нїгде ще не друковані, писані для широких мас народа, та мають популяризувати здобутки сьвітової науки; 2) не можуть захвалювати неволї, панованя одного народу або громадского стану над другим, як також не можуть бути змісту конфесийного; 3) україньска мова творів мусить бути проста, зрозуміла кождому письменному Українцеви на всьому просторі, де живуть наші люди; 4) твори не можуть бути обємом менші двох аркушів друку. Працї належить надсилати до Головного Видїлу Товариства „Просьвіта“ у Львові до 31 грудня 1911 р. Власноручний підпис автора має бути поміщений в осібній запечатаній куверті. Премійований твір остає власностию автора, але друкуючи его, автор не має права робити відмін противних повисшим условинам. Вислїд конкурсу оголосить Товариство в своїм часї.

II) Конкурс на дві премії 900 К і 450 К з „фонду Михайлового“ за оригінальну драму або повість з історичної бувальщини України-Руси. Реченець конкурсу однорічний від дня его оголошеня. Колиб у часї одного року не прислано відповідних творів, тодї оголосить ся новий конкурс на дальший один рік. Автор обовязаний премійовану драму чи повість видрукувати в протягу року після присудженя премії. В противнім разї право першого накладу прислугує Тов „Просьвіта“. В

кнув провідник Михаіс Паāво. — Звідси вже певно недалеко до села Голкі!

Одна женщина заточує ся і перериваним голосом співає псалом. Паāво піддержує єї під руку і старає ся заохотити словами, а навіть вторує їй. Мовчки, тяжко віддихаючи веде Петру жінку, що видимо занемагає; він лише що взяв з єї рук дитину. Анті вчепившись судорожно его руки, маячить як у снї.

Виселенцї падають один за другим по дорозї. Конина Паава застрягла також в снїгу. Та нікому думати про конину, як нікому помогти тим, що упали. Посеред страшної завирухи око заледво вспіє відріжнити предмети, а коли хто і увидить тїло при дорозї, не має сил нагнути ся до него. Женщина, що відспівала псальми, випустила з рук рукав Паāво і покотила ся в снїг; та він навіть не замітив того. „Вперед, в імя боже!“ — бурмотів усе. Більша часть держить ся ще на ногах. Фомка і Анті віддихнули при пни і знов плетуть ся вперед, не знаючи, де иньші. Они переходять коло женщини засипаної до половини снїгом, коло дороги.

— Чи то не мати? — з перестрахом шепче Фомка.

Не дальше як сто кроків сидить Паāво. Єго очи отверті, але Фомці видають ся они без житя. Кусник хлїба, що був у него в руцї, примерз видно, бо навіть не впав тодї, коли Анті торкнув легонько замерзлого...

З тих, що ідуть, ллє ся піт а страшна спрага пече їх нутро. Дехто пробує ликнути снїгу, але від него ломить їх і кулить. В цїлім тїлї почуває ся така неміч, що не хоче ся продовжувати дальшу борбу. Більшість огортає розпука. І ще кілька напружень і появляє ся цілковита байдужність. Нема вже ні розпуки ні страху. Тяжкі повіки самі закривають ся. Хоче ся спати а на снїгу така мягка постіль, так манить до себе. Мороз проникає тїло, але вже не мучить. Викликує радше приємне чуте. Запалі щоки надувають ся і стають пухнасті, як у товстого чоловіка. По тім темнїє в очах, голова повертає ся легонько, але знову всьо устає і чує цілковитий спокій.

Фомка і Анті все ще ідуть і помагають одеп одному, переходячи з гори на гору. Вже ідуть по неткнутім снїгу; видно, нема нікого на переді, коли не видко слїдів. А хтось сапить ззаду них. Анті затримує ся, оглядає ся і пізнає батька, що волочить щось за собою по снїгу. В руках его нема дитини. „Деж сестра, деж мати?“ хоче спитати Анті, але Фомка не дає ему на те часу і тягне вперед.

— А ти не видиш, що батько нічого не тямить! — шепче він в перестраху. — Гляди, як незвичайно горять его очи! І що він волочить за собою. Ах, ходім скорше, ходім!...

Ідуть дальше, хоч уже зовсім темно. — Коби хоч трошки можна віддихнути! Та Фомка не дозволяє затримувати ся і спішить вперед з усїх сил, хоч кров майже горить в его тїлї.

Вкінци мелькнув в віддали огник. Фомка зрозумів, що треба про него повідомити тих, що лишили ся з заду, але голос его не слухає. Він знає, що треба іти до огника, не зменшуючи кроку. Він вже не чує, чи іде. Як в снї здає ся ему, що десь коло него забрехала люта собака. Потім его думки цілком поплутали ся. Та він не випускав руки брата а все брив наперед, тягнучи за собою зовсім омлілого Анті. Вже нема в него сил, та спасенiє близько...

Мешканцї Толки, перестрашені незвичайним дзявкотом собак, вибігли на двір, увидїли хлопят і потягли їх до хати. Вже в сїнях посипали ся запити і оклики:

— Господи, Боже мій! Що ви за люди? Звідки ви ідете в таку непогоду? Чому не відповідаєте, хлопята? Господи, будь нам милостивий!... Та то що це за чоловік? Таж він волочить за собою мертве тїло!... Видно ноги померали серед такої божої завирухи!

В хатї відоймили неживе тїло Анні у Петру, що нічого не розумів і не говорив... Пробували відтерти замерзлу, але то не вдало ся і єї винесли до повітки. За той час хлопята поснули в теплій хатї, а Петру сидїв на припічку і без думки глядїв в огонь.

Хлопята спали довго. Аж другого вечера они були в силї пояснити ґаздам, що стало ся з ними у підніжа Керо. Від Петру, хоч як перше не спав і сидїв все на припічку, не добили ся ні одного розумного слова. Він лишив ся таким на завсїгди.

Над ранком стихла завируха. Сонце сьвітило знов ясно на снїжні поляни. Снїги білїли, аж за очи хапали, у підніжа Керо, а обледенїлі галузки дерев ярко іскрили ся до сонця. Ті снїги були пишним покривалом над шістнайцятьма замерзлими бідаками.

З весною появили ся хрести над шістнайцятьма могилками; від тоді називає ся то місце „голодним лісом“.

друку не вільно авторови робити ніяких змін, так під взглядом змісту як і тенденциї.

Усі твори належить присилати під адресою: Товариство „Просьвіта“ у Львові, Ринок ч. 10.

— **Братя Бояни, Суспільности Галицкої і Буковиньскої Землї!** Лине до Вас із города Станиславова грімкий поклик Вашого брата. Озвіть ся всї на его, митю Вашому другови у пригоді станьте! Братя! Зажурились ми. Покинув нас недавно один з наших Віщих, в якого серці жила — процьвітала мельодия пісня, наша розрада. Заснув тихим сном на тутешнім кладовищи Денис Січиньский. Бажаємо ми щирим серцем ушанувати нашого співака памятником. Нехай хоч по смерти спочинуть у гарній сьвітлиці кости Єго, що за житя не мав пристановища-господи! Нас самих на те не стати. Тому відкликуємо ся до Вас: поспішіть з датками, нехай в найблизшій будуччині з'явить ся на могилї бездомного артиста скромний памятник від нас, Єго поклонників. Умильно запрошуємо до гурту в нашому ділї і Тебе, Українська Суспільности! Хоч знаємо, як угинає ся під тягаром незлічимих жертв і датків, все таки осьмілюємо признавати Тв оеі помочі. В сірій буденщині житя тужлива пісня Дениса леліяла і леліяти-ме довгі роки Твої серця і вести їх в країну поезиї-краси. З дяки за те — невелика лента у послїдне. — За виділ „Станиславівского Бояна“: *Павло Чайківский*, голова. *Мирослав Гаврилів* секретар. — (Добровільні датки на памятник просимо присилати на адресу: Павло Чайківский, учит. ґімн., Станиславів, ул. Пелеша ч. 22).

— **Юрченко-Дудикевич.** Коломийска „Gazeta“ доносить: Адвокат др. Юрченко, яко референт шконтруючої комісиї товариства (москвофільского) „Самопомощ“ по переведеню шконтра поробив тяжкі закиди тутешному адвокатови дрови Дудикевичеви за руйнуючу і несовістну господарку як в тім товаристві так і в „Промишленно-торговельним Союзї“ і в „Карпатскій Крамници“, в „Русском Домі“, в „Церковнім Братстві“ і в „Сьв. Михайлівскім Інститутї“. Др. Дудикевич запізвав дра Юрченка а др. Юрченко підняв ся перевести доказ правди.

Тамтого четверга відбула ся розправа перед радником п. Павловичем, підчас котрої др. Юрченко з актами в руках доказував всї закиди роблені дрови Дудикевичеви. Судия признав, що дрови Юрченкови удало ся перевести доказ правди і на тій основі увільнив его від вини і кари.

— **Свій про своїх.** Якийсь Хаім Натан Райтенберґ пише у виходячім у Віднн жидівскім місячнику „Gerechtigkeit“ (Справедливість) що слідує: Що в Галичинї поробило ся в послідних лїтах так богато Жидів властителями більших посілостий, то єсть величезним нещастем для цілого жидівского народу в Галичинї. Кождий християньский властитель більшої маєтности дає у себе занятє кільком бідним жидам із сусїдного місточка і они мають постійний заробок. Один єсть у него пахтярем, другий купує дешево худобу і може на нїй значно більше заробити, як колиб купував від хлопа, третий помагає дідичеви роздобути гроший і т. д. Коли же жид стане властителем більшої посілости, то відсуває всїх тих малих Жидків і відбирає їм заробок. Жидівскі спекулянти маєткові рекрутують ся передовсїм з людий, котрі за помочию лихви і безвзглядного здирства набувають маєтности і поселюють на селї свої родини або свояків. Розумієся, що жадна Жидівка „дідичка“ не поїде по капелюх або яке одїнє до Калуша, Рожнітова або якого иншого малого місточка, але спроваджує собі все з Відня, або коли ґувернантка научила еї трохи по француски, то навіть з Парижа. Поза тим жидівскі властителі більшої посілости не допускають до того, щоби Жиди осідали на ріли яко рільні робітники. Побоюють ся, що тоді християньскі робітники не дались би так вивискувати, як то діє ся нинї.

Телеґрами.

Відень 23 падолиста. Румуньский міністер справ заграничних Джвара буде нинї на обідї у ґр. Еренталя.

Будапешт 23 падолиста. Урядова ґазета оголошує цісарске розпорядженє, вдержуюче дальше поступованє против осіб обжалованих в загребскім процесі о зраду держави.

Тегеран 23 падолиста. Бюро Райтера доносить: 3 полки піхоти, 300 мужа кавалериї і батерия артилериї мають небавком відійти на полудне під командою посла з Іспагану Ель Мулька.

Льондон 23 падолиста. Сполучена ірляндска лїга оголошує маніфест, в котрім виступає остро против льордів і властителів більших посілостий. Приписує їм цїлу вину дорожнечі в Ірляндиї і громадної еміґрациї з краю. Маніфест каже між иншим: Міліон голосів наших земляків, котрі марно згинули і пять міліонів тих, котрих вигнано на блуканину по сьвітї, домагає ся здетронізованя тої поганої корпорациї, котра довела до так великого нещастя.

Петербург 23 падолиста. В тутешній вірменьскій церкві відправлено торжественну службу Божу за душу Толстого. Була то одинока в Петербурзї заупокійна служба Божа.

Москва 23 падолиста. Перед тутешним помешканєм Толстого та на инших улицях і площах відбули ся демонстрациї студентів. Полиция їх розігнала.

Льондон 23 падолиста. Вчера вечером суфражистки (женщини, що домагають ся права виборчого для женщин) вибили шиби в помешканях міністрів Грея, Черчіля, Геркурта і Берниса. Загалом арештовано 156 суфражисток.

Ню-Йорк 23 падолиста. З Ель-Пасо доносять, що пополуднева часть округа єсть в руках ворохобників. Також і з инших міст Мехіка доносять о борбах войска з революціоністами. В декотрих містах революціоністи побідили.

Цїна збіжа У Львові.

дня 22 го падолиста:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10 20	до 10 30
Жито	7·20	„ 7·40
Овес	7·50	„ 7·70
Ячмінь пашний	7·30	„ 7·50
Ячмінь броварний	7·50	„ 8 50
Ріпак	—·—	„ —·—
Льнянка	—·—	„ —·—
Горох до вареня	9·—	„ 13·—
Вика	7·50	„ 7·80
Бобик	7·50	„ 7·70
Гречка	—·—	„ —·—
Кукурудза нова	—·—	„ —·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„ —·—
Конюшина червона	65·—	„ 80·—
Конюшина біла	90·—	„105·—
Конюшина шведска	65·—	„ 75·—
Тимотка	36·—	„ 39·—

— **Подорож довкола землї**, весела товариска гра для науки і забави. Видане Руского Тов. педагогічного у Львові. Цїна 1 К 50 с.

— **Рускі диктати** до шкільної і приватної науки. На підставі правописних правил владин і методичними вказівками доповнив Йосиф Танчаковский, учитель школи ім. Шашкевича. Друге поправлене і розширене виданє.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05** 5·53, **6·35**, **9·50**.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·09
*) Від 19/6 до 11/9 в недїлї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави руской лиш в недїлї
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).